

243. ՀԱՅԵԼԻՆ

Մի հըռանշպար մարդ վար անելու ժամանակը, վարի տակից հայելի ա տուս կալիս: Քսենում ա, մտիկ ա տալիս իրեսին՝ ա՛յ մարդ, տըսնըմ ա ի՞նչ՝ մի ժե՛ր մարդ:

—Ա՛յ,—ասըմ ա,—էդ իմ հայրն ա եղել, է՛, էդ արտը վարելուս իրա պատկերն ըստեղ կորցրել ա: էդ ժամանակ հերս Պաքու ա էլիլ, երեխ նկարել ա, պերել, ըստե կորցրել ա:

Հայլին վերցնել, պերել դնել շլուրը: Կալիս ա տունը, նստում ա: Տրա կնիզը վերցըմ ա, որ մարդի արխալուղը կարի, շլիբից հանկարծ հայլին տուս ա կյալիս: Մտիկ ա տալիս, տըսնըմ ա՛ մի կեղեցիկ կնիզ հայլու միշին:

—Վա՛յ,—ասըմ ա,—փոշման մեա ըտենց մարդը: Կնշանակի՛ իմ տնից անե, ուրիշ կնիզ ունի՛:

Վեր ա կյալըմ, էդ հայլին վերցնում, վաղ ա տալիս, կնըմ ա իրա մոր մոտ բողոքի:

—Ա՛յ մեր,—ասըմ ա,—տու ընծի տվել ես մարդու, իմ մարդըն ուրիշ կնիզ ա պահել:

Ասըմ ա.—Ընչո՞վ ես իմանըմ:

Ասըմ ա.—Մե իշկա, ա՛յ:

էդ կնիզն էլ առնըմ ա, մտիկ ա տալիս՝ իրա պատկերն ա մեշը:

—Ա՛,—ասըմ ա,—այ ախմա՛խ: էդ քյաֆթառին կնացել ա սիրացել: էդ ինչ գեշ կնիզ ա:

—Բա ի՞նչ անենք:

Ասըմ ա.—Սպասի: Մեր իմաստուն մարդը մեր տերտերն ա, տերտերին ասենք:

Տանըմ ա տերտերին: Տերտերն էլ մտիկ ա տալիս՝ մե տերտեր միշին տուա ա կյալիս:

Ասըմ ա.—Պա՛, էդ իմ օղորմած հերն ա էլի, է՛, Տես, է՛, միտուքով, պանով: Էն էլ ա տերտեր էլի: Ասըմ ա.—Այ օրթնված, էստեղ ուրիշ պան չկա, էդ իմ հոր նկարն ա էլի, տուք չեք իմացիլ:

Տերտերը վերցնում ա հայելին, էլ չի տալիս:

Ասըմ ա.—Ոչինչ չկա, թողեք, կնացեք: Էս իմ հոր պատկերն ա:

Մեր ու ախլիկ թողնում են, կյալիս:

Կինն էլ էդ մարդուց չի բաժանվիլ:

Էն ժամանակ ինչդար մութ ա էլի աշխարհը, է՛:

